

[Finansministeren.]

loven er misforholdet mellem de private og de offentlige lønninger. Det er sagt, det er skrevet, det er nedfældet i rigsdagstidende, det ærede medlem ved det. Det ærede medlems bemærkninger nu er hans flugt væk fra de tidligere betragtninger, og det forstår jeg så udmærket godt, at det ærede medlem har indladt sig på.

Formanden: Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har ordet for en kort bemærkning.

Ole Bjørn Kraft: Det er dog mærkværdigt, at det kommunistiske parti tror, at det kan blive ved at anvende de samme tricks under debatten gang på gang, skønt det er fuldstændig afsløret, hvordan deres taktik er. Nu siger det ærede medlem hr. Alfred Jensen, at det, det drejer sig om, er, at man vil opbygge landets forsvar på en anden måde end vi andre. Nej, det var ikke udgangspunktet, men det ærede medlems bemærkning om, at når den danske delegation i De Forenede Nationer ikke ville stemme for den russiske resolution om nedrustning og atombomben, så ville det ærede medlem ikke ofre en øre på forsvaret. Lad os holde det fast, det var udgangspunktet, ikke andet.

Johs. Larsen: Jeg må bedrøve tinget med, at jeg ikke agter at deltage i den debat, der lige har fundet sted.

I mit første indlæg i finanslovdebatten fremhævede jeg den skævhed i vor erhvervsmæssige udvikling, som ytrede sig deri, at medens vor industriproduktion var steget med 25 points, var vor landbrugsproduktion faldet med 25 points. Jeg glæder mig over, at både landbrugsministeren og handelsministeren har givet tilslutning til min beklagelse af denne erhvervsmæssige udvikling. Nu er det blot ønskeligt, at denne tilslutning også vil ytre sig i dispositioner, som kan føre til en rettelse af denne skævhed, og disse dispositioner skulle jo nærmest foretages på det valutariske område, således at der bliver stillet valuta til rådighed for en forøgelse af landbrugets råvarebeholdninger.

Jeg takker for oplysningerne om, at der i det løbende produktionsår vil blive indkøbt 300 000 t korn og 350 000 t olieåger. Det er godt og vel. Men det, man savner, er klarhed over, om det nu er disse mængder, som der er brug for i det produktionsår, vi står overfor. Det kan vi fra landbrugets side føle os usikre overfor, og jeg ved ikke, om man fra regeringens side føler sikkerhed

med hensyn til tilstrækkeligheden af disse mængder. Det er jo nemlig dér forskellen ligger mellem regeringens dispositioner og de dispositioner, som handelsmænd kan træffe under frie handelsvilkår. De har altid været i stand til at finde frem til behovets størrelse, og her ligger altså den store vanskelighed.

Den højtærede landbrugsminister oplyste, at olieågerne kunne hjemføres til 48—50 kr. og kornet til 35 kr. pr. 100 kg. Det er netop på dette område, det nye i situationen ligger. Nu er prisforholdene virkelig sådan, at der er baggrund for en videre udvikling af vort landbrugs produktion, og det er derfor, jeg gerne ved denne debat så stærkt vil fremhæve, at nu må vi samle kræfterne om dette felt af vor erhvervsvirksomhed.

Den højtærede landbrugsminister sagde også, at landbruget i og for sig aldrig havde haft sikkerhed for, at der til rådighed for det ville være en råvarebeholdning, som sikrede det opretholdelse af den løbende produktion og af dets produktionsapparat. Jo, det havde landbruget i normale tider. Det havde en fornemmelse af, at der altid et eller andet sted i verden lå en beholdning af råvarer, som kunne hjemføres og udligne de skævheder i forsyningen, som en eventuel dårlig høst kunne fremkalde, og det er denne følelse af sikkerhed hvad angår dispositioner, som landbruget nu mangler.

Det andet hovedtema i mit indlæg var en påvisning af, at arbejds-effekten i vore erhverv var faldet efter krigen. Den højtærede handelsminister erkendte dette. Jeg søgte at påvise, at den var faldet omkring 10 pct. for vor industrivirksomheds vedkommende. Med hensyn til årsagerne henviste den højtærede handelsminister mig til den private undersøgelse, der er foretaget desangående. Jeg må indrømme, at jeg kender den kun fra bladens omtale, og den gik nærmest ud på, at man gennem denne private undersøgelse havde fastslået, at der ingen fejl var i arbejds-effekten, og så glædede man sig over det. Men nu ved denne lejlighed erkender den højtærede handelsminister, at der er et sådant fald, og regeringens ytringer tyder også på, at man vedblivende erkender dette fald i arbejdsintensiteten. Man opfordrer til øget arbejdsindsats, man foranstalter gallupundersøgelser for at undersøge folks indstilling over for genopbygningsarbejdet, og alt dette tyder for mig på, at man også fra regeringshold er opmærksom på dette farlige, at arbejds-effekten er sunket. Derfor vil jeg gerne fastholde min henstilling til den højtærede handelsminister om, at dette